

IANVA

V souvislosti se zveřejněním kompletního českého překladu alba *La Mano di Gloria* od italské skupiny IANVA přinášíme překlad rozhovoru belgického magazínu *Dark Entries* s mluvčím a hlavním představitelem této kapely Mercym (občanským jménem Renato Carpaneto).

„Lidé vědí, kde IANVA hledat – a ti, co by to snad ještě nevěděli, nás dříve či později najdou při hledání něčeho, co se dá poslouchat. Má to svou kvalitu a opravdu to jde ‚proti‘ dnešní době.“

IANVA – vyslovováno „Ja-nu-á“ (podle jejich rodného města Janov) je italská darkfolková skupina, v Belgii ne tak známá, což je škoda, protože tihle Italové jsou skutečně jedineční a stojí za to je objevit. Následujících několik otázek je proto má trochu představit belgickým čtenářům – ale každý, kdo zná zpěváka a mluvčího skupiny Mercyho, ví, že se jen málokdy spokojí s krátkou odpovědí...

Dark Entries: Itálie zvenčí působí jako velmoc darkfolkové scény - jak to ale vnímáte vy, jako Italové, existuje skutečně tzv. italská scéna?

Mercy: Podle mě dochází v posledních letech na dark/neofolkové scéně k útlumu.

O to víc mě těší, že se pořád najdou italské skupiny, které odolávají a udržují si vysokou

kvalitu i v porovnání se zbytkem Evropy. Jakkoli jsem pochopitelně rád, že v Itálii máme pár dobrých skupin a slušných alb, nejsem si jistý, jestli je vůbec na místě mluvit o „scéně“.

Ke zformování opravdové scény je třeba společný cíl nebo projekt. Snažil jsem se v tom směru pracovat, ale některé události z posledních let to v podstatě znemožnily. Abych pravdu řekl, momentálně si nejsem jistý, jestli to vůbec stojí za tu námahu.

A je to vážně škoda, protože situace v Itálii je, velmi mírně řečeno, dost nešťastná. Naše skupina, scéna, kam nás lidé (právem či neprávem) řadí i všechno ostatní, co spadá do ranku „kacířského umění,“ přežívá jen s vypětím všech sil – o nějakém rozkvětu lze tedy mluvit stěží.

Bez obalu říkám, že náš umělecký mainstream patří k těm nejhorším na světě. Média zatvrzele ignorují všechno, co nespadá do „kolaborační“ oblasti establishmentu. K tomu všemu přidejte mladou generaci, která žije ještě podstatně odosobněnější, pasivnější a konformističtější životy než jejich otcové.

Tihle lidé (kteří bohužel tvoří drtivou většinu italského publika a dokonce i část gotické „subkultury“) považují obsah, formu i specifika naší scény za něco naprosto cizího. Jejich primitivní xenofilie je vede k obecnému přeceňování zahraničních skupin a umělců, kteří jsou často jen umělými výtvoři. Označil bych to za tragický, naneštěstí však dost přesný obraz současného stavu naší země.

DE: IANVA se očividně zajímá o dějiny a hodně toho o nich i ví. Je to pro vaši skupinu opravdová vášně nebo se za tím skrývá ještě něco víc?

Mercy: Ano, historie byla vždycky mou vášní. Kdyby můj život nenabral kolem dvacítky nečekaný směr, nejspíš bych se vydal na profesní dráhu učitele nebo badatele. Přesto však má záliba i akademické minimum měly na styl IANVA jen částečný vliv.

Nic se však nezměnilo na mém skutečně přepečlivém filologickém přístupu k mé práci v každém jednotlivém případě.

Co se však zápletky týče, když jde o vytváření příhodných nálad, raději využívám čistě fiktivních „nástrojů“ – konkrétněji „nástrojů“ vycházejících z vyprávění o historických událostech z (především italské) beletrie minulých desetiletí. Naše alba jsou vždy do jisté míry vytvářením epické ságy vinoucí se napříč písněmi. Snažíme se o hrdinské vyprávění podobné některým starším filmům a velkým historickým románům z populární literatury 20. století.

I když miluji historii jako předmět, mnohem víc mě zajímá její vnímání našimi předky, kteří uprostřed konkrétních zásadních událostí žili. Všichni jsme koneckonců v nemalé míře výsledkem neustávajícího střetávání a souhry obyčejných lidí a významných dějinných

událostí, které je spojily nebo rozdělily, pozvedly či smetly.

Jsme sumou (někdy i přímo genetickým výsledkem) mnoha zdánlivě či skutečně nesouvisejících událostí. Řekl bych, že zásadní a vědomé složky vnímání (realistického či zavádějícího) několika posledních století evropských dějin našimi předky měly často větší význam než ony události samotné.

Co by mohlo být víc strhující než zkoumání a převyprávění něčeho takového? Skoro nechápu lidi, kteří jsou překvapení a skeptičtí, když se to pokouším vysvětlit a ozřejmit jim tak to skutečně podstatné v našich písničkách.

Opravdu chtějí lidé pořád dokola poslouchat to samé a ohrané? Jsou opravdu tak pevně lapeni do sítě modernity a rutiny, že cítí nutkání projevit takové znechucení a odpor ke všemu, co bylo vytvořeno s cílem vzdálit se současnosti?

To byla samozřejmě řečnická otázka, protože odpověď bohužel jednoznačně zní „ano“. Je mi těch lidí upřímně líto – a nejen proto, že z nich nikdy nebudou fanoušci IANVA; mám k tomu i podstatně závažnější a méně sobecké důvody.

DE: Spousta darkfolkových kapel se politicky schovává za „temnou oponu“ - všemožné symboly, ale žádné jasné prohlášení... IANVA je samozřejmě politicky nevyhraněná, co si ale myslíš o skupinách flirtujících s motivy typu války, Třetí říše nebo, v italském prostředí, fašismu? Tím totiž také přitahují „nesprávné“ obecenstvo - lidi, kteří vlastně nemají potuchy, o čem to celé je.

Mercy: Tahle debata probíhá bez rozumného rozuzlení už víc než dvacet let a ty se mě teď ptáš proč? Moje odpověď je nasnadě: oběma stranám schází vyzrálost.

Jen se na ně podívej: jedni s druhými neustále na kordy, s „neochvějnými“ zásadami bez výjimky založenými na neuvěřitelně vratkých základech.

Mohla by to být sranda a fraška, kdyby v ní ale člověk zřetelně necítil nádech pokrytectví a klamu. A právě ten všeobecný duch lehkovážnosti a neznalosti mě osobně uráží a otravuje. Každopádně před námi nepochybně stojí zásadní problém, se kterým bychom se měli vypořádat. Téma identity a globalizace se dnes stalo neobyčejně závažné a komplexní.

Nespadá sem totiž jen politika a hospodářství, ale taky životní prostředí, krajina, umění a dokonce i antropologie. Abych to zkrátil: musíme se zabývat celkovým smyslem a kvalitou života.

O tom bychom měli vést vážnou a souhrnnou debatu, tím by se měla zabývat naše generace a vytvořit mohutné hnutí.

K čemu místo toho ale došlo? K ničemu. K ničemu, protože si tuhle klíčovou otázku přivlastnily buď neonacistické ultramenšiny nebo (jako u některých umělců) lidé spojení

s těmito politickými postoji někdy jen zdánlivě.

Jestli lidi znepokojují ničivé dopady globalizace na kulturu a společnost opravdu tolik, jak tvrdí, proč se pořád vracejí ke stále stejným nebezpečným fascinacím a jejich symbolům? To se na nic lepšího nezmůžou? Fascinace zlem – zločinnými ideologiemi, sériovými vrahy – která tuhle subkulturu tolik prostupuje, mě štvála vždycky.

Z ničeho nic se objeví nekompromisní otázka, konstruktivní kritika, na skutečných základech založená obava – a co tito lidé udělají?

Místo aby hledali cestu, jak se stát spolehlivějšími mluvčími své věci, předstírají, že nechápou, že přijetím a užíváním symbolů zdiskreditovaných samotnými Dějinami se sami nejnáze diskreditují a znehodnotí i ty nejstřízlivěji formulované spravedlivé postoje. Když to vede k ostrakizaci, hrozbám a bojkotu, stylizují se do role obětí – tady si ovšem nejsem jistý, kde končí „zlá víra“ a začíná stupidita.

Na opačné straně barikády pak najdete intelektuálně a duchovně nejubožejší jedince dnešní společnosti. Samozřejmě mám na mysli organizace tzv. „antifašistů.“ Vždy jsem ochoten debatovat – s kýmkoliv a o čemkoliv. Díky své povaze a zkušenostem mám sklon respektovat všechny myšlenky – pokud a dokud jsou realistické a rozumné.

Ale samotné východisko tzv. „poslání“ těchto lidí (tedy že Evropou obchází přetrvávající hrozba naci-fašistického obrození, a oni proto musejí neustále hlídat, vyhledávat a i s kořeny ničit sebemenší umělecký nebo názorový projev, který není dokonale v souladu s jejich úzkoprsou ideologickou příručkou) je samo o sobě naprosto iracionální.

Lidé s tímto přístupem se stali jakousi primitivní ideopolicií – a člověk opravdu nemusí být „fašista“, aby poznal, co jsou tihle omezení orwelllovští ideopolicisté zač. Nakonec ale tak jako tak prohrají lidé, jako jsme my.

Přidat se k jednomu táboru, k jedné ze znesvářených stran bez kritického zhodnocení jejich příslušné propagandy s sebou jistě nese určitá pozitiva a výhody. Není jich mnoho, ale zato jsou zaručené.

A obráceně: svoboda myšlení, stylu i úsudku a nekonformita při tvorbě je nákladná cesta s dost nejistou návratností – proto se většina umělců raději spokojí se svou určenou rolí a právě proto nás vždycky ohrožuje palba z obou stran.

DE: IANVA nahrála i cover skladby „Amsterdam“ od Jacquese Brela, podobně jako vaši krajané Roma Amor. Mají Italové něco společného s touto písní našeho belgického hrdiny nebo s Brelem vůbec?

Mercy: Jen bych zahraničním čtenářům rád vysvětlil, že v našem městě (Janov) se zrodila uznávaná a dost proslulá písničkářská či „šansonierská“ scéna. Už od počátku 60. let, kdy kritici mluvili o „janovském stylu,“ je Janov považován za průkopníka. V následujících

desetiletích se to stalo typickým rysem města (viz Fabrizio De Andrè, Umberto Bindi, Luigi Tenco atd.).

Hlavním důvodem je blízkost Janova k Francii (o jejíž „šansonové“ tradici se dostatečně dobře ví po celém světě) a to, že je to přístavní město.

A tak tady bylo – stejně jako třeba v Liverpoolu nebo Hamburku – pro mladé snadné dostat se k nově vydaným nahrávkám, často je kupovali přímo od námořníků. Když si tohle uvědomíte, snadno si domyslíte, proč měli franko-belgičtí šansoniéři na všechny ty mladé studenty snící o *bohème* a revoluci tak mocný vliv. Brel, Brassens, Leo Ferré, Aznavour jsou doslova „duchovními průvodci,“ opora a základ tzv. „janovského stylu“ – do té míry, že spousta písniček byla přeložena do italštiny a ty Brelovy dokonce i do janovského nářečí!

Příčiny okouzlení janovské scény těmito uměleckými velikány (a šansonem obecně) jsou nasnadě: instinktivní odpor k pokrytectví i autoritářství a sarkasmus splývající se smutkem, dýchajícím z našich nádherných písní, hluboce zakořeněných v temperamentu všech Janovanů.

Mimo francouzského šansonu janovské písničkáře zásadně ovlivnily také jazz, blues, folk a beat. Člověk si tu mohl poslechnout italské cover verze Dylana, Cohena či Ralpa McTella dlouho před tím, než se o nich zbytek země vůbec dozvěděl.

Ale i přes význam tohoto dědictví jsme si napřed museli projít deziluzí a odstupem z undergroundové scény a jejího vývoje, abychom ho plně docenili. Všechny ty desky našich rodičů, které jsme jako děti poslouchali, se v naší tvorbě nepochybně nějak otiskly. „Janovský styl“ nelze brát jako samozřejmost – museli jsme si projít **spínem** dospívání, zármutkem a porážkami, hořkostí zrady a ztracených lásek, aby se nám skutečně dostal pod kůži a my si ho plně osvojili.

Co se Brelova „Amsterdamu“ týče: Stefanie ho než se přidala k IANVA zpívala skoro 15 let s jinou skupinou – což jsme ale při prvním setkání vůbec nevěděli. Jednoho večera mi ho zazpívala a na mě to tehdy zapůsobilo tak nesmírně silně, že jsem ho prostě musel dát na album. Proto se objevil na naší první desce vydané na začátku roku 2005. I když skladba nebyla zrovna spojená s historickým pozadím desky (EP *La Ballata Dell’ Ardito*), cover verze byla tak působivá a sugestivní, že ji nešlo nezařadit – zvláště když v době, kdy Stefanie zpívala své šansony na turné po gay klubech, Brela nikdo v Itálii nezpíval.

V Itálii zkraje 90. let podobné věci skoro nikoho nezajímaly. Všichni se snažili najít „kulturní“ součásti slavné písničkářské tradice ve věcech jako italský „militantní“ hiphop nebo italský indie rock, protože nechtěly znít *passé* nebo hrát „muziku pro páprdy.“

Paradoxně ale tyhle imitativní hudební styly často zněly cizincům z míst jejich původu už tehdy směšně a nudně!

S postupujícím časem nabývám stále větší jistotu, že jsme postupovali správně, když jsme se tomu trendu vzepřeli a dali se vlastní cestou. Nechci znít samolibě nebo velikášsky, ale nesmíte zapomínat, že když jsme s tou alchymií spojující tradici s novými trendy začínali, nikdo by si na to, že prodáme byť jen jedinou desku, nevsadil ani halíř.

Nicméně část italské scény se postupně od původní cesty čistého neofolku začala vzdalovat a přicházela s novými prvky a nápady. Italští fanoušci gotiky zase pomalu začali poslouchat folkovou hudbu i starší písničkáře – a podle mě si špetku uznání za průzkum terénu a průkopnictví při prošlapávání těchto nových cest zaslouží i IANVA.

DE: IANVA patří ke skutečně početným skupinám, což znamená spoustu odlišných osobních perspektiv. Kdo za co zodpovídá a jak funguje spolupráce a případné kompromisy? Můžeš našim čtenářům členy skupiny trochu představit?

Mercy: Obtížná otázka... V první řadě proto, že i když už s námi někteří členové původní sestavy nehrají, jejich podíl na celkovém směřování projektu zůstává zásadní.

Zadruhé nefungujeme úplně jako běžná kapela a když se pokusím popsat její chod, může dojít k nedorozumění. Dobrý příklad jsou třeba má slova, že IANVA není „demokratická“, ale že všichni její členové jsou s tím spokojeni, jelikož chápeme, že ne vždy víc hlav víc ví...

Bůh chraň! Někdo to samozřejmě vytrhnul z kontextu a využil, jak se mu to hodilo. Snažil jsem se říct, že IANVA není výhradně hudební projekt – textový, narativní a estetický rámec zůstává výhradně mou záležitostí, s malou pomocí Stefanie.

Ostatní o tom vědí a nevnímají to jako omezení, jelikož moc dobře vědí, že bez jejich přispění by to celé vlastně byla jen mentální masturbace. Při vytváření hudebních aranží je potřebný každý přínos. Při zkouškách se k jádru věci dostáváme díky přínosu a práci všech zúčastněných.

Nespokojujeme se s kompromisy. Ve studiu máme jasnou představu, co se pro IANVA hodí a co ne. Další naší zvláštností je „pružný“ přístup každého člena k jakékoli konkrétní situaci i písni.

Davide La Rosa (harmonika a podpůrné studiové vokály) je při koncertech hybnou silou kapely a skvělým perkusionistou a multiinstrumentalistou. Fabio Gremo (klasická kytara při živých vystoupeních) je pak mužem zodpovědným za všechna orchestrální aranžmá a vynikající studiový skladatel, který často přináší hotové písničky, k nimž mi pak už jen zbývá napsat texty.

Beppemu Spanovi při koncertech připadá nelehká úloha zahrát na klávesách všechny ve studiu zaranžované a nahrané orchestrální party. Když říkám „nelehká úloha,“ rozhodně nijak

nepřeháním. V posledních měsících si ke hře na klavír navíc ještě přibral pro připravované album stále nepostradatelnější úlohu při skládání nových věcí.

Fabio Carfagna hraje při koncertech na doprovodnou kytaru, ale ve studiu patří k neaktivnějším a nejlepším, především v ranějších fázích, kdy se nové nápady teprve zapisují a dostávají tvar. Spolu s basákem Marcem „Azothem“ tvoří náš „metalový kontingent,“ který při koncertech skupině dodává onen svérázný „heavy nádech.“ Gianluciu Virdise (trumpeta) jsme potkali před pěti lety, tehdy byl ještě opravdu mladý. Okamžitě zaplnil mezeru a jeho role se pro náš zvuk naživo i ve studiu je naprosto nedocenitelná.

Nezapomínejme na našeho bubeníka Francesca La Rosu. Sotva slovy dokážu úplně vystihnout význam tohoto chlápka! Při koncertech ho sice diváci přes jeho obří baterii bicích skoro nevidí, ale nejenže zůstává spolu se mnou jediným „přeživším“ z původní sestavy, v technické rovině taky zodpovídá za nahrání a výslednou podobu 90 % našich vydaných nahrávek.

Francesco a já jsme tým za všemi *čerstvými* nápady, které pak zbytek kapely rozvíjí. Taky spolu „testujeme“ hudební pozadí, která nehrají tradiční nástroje (tj. samplý atd.).

Kapitolou sama pro sebe je pak Stefania. Protože nehraje na žádný nástroj, lidé její tvůrčí přínos často podceňují. Přitom Stefania je nedocenitelná ve studiu i při živém hraní. Právě ona opakovaně prochází naše nahrávky a dohlíží, aby některé naše nápady nepůsobily lacině nebo nezpracovaně. Ze všech lidí v IANVA se jí dostalo asi nejvíc vkusu a estetické preciznosti. Její rady či veta jsou nejen rozhodující, ale vždycky i správně načasované.

DE: Poprvé jsem o IANVě slyšel díky podcastu Aural Apocalypse (který bohužel ukončil činnost v roce 2014, pozn. DP), který nám teď těžce chybí, protože to byl skvělý zdroj informací o nových nahrávkách a skupinách. Jak obtížně se v této dost uzavřené subkultuře hledají „nové duše“ a jaké na to máte metody?

Mercy: Mrzí nás, že zmizel další dobrý a spolehlivý zdroj informací. Aural Apocalypse i moderátorku DJ Merrick jsme měli opravdu rádi. To jde ruku v ruce s dnešní dobou: mainstream a média tak či onak časem všechny svobodné a zdravé hlasy umlčí.

Nejširší možné šíření informací a komunikace zprostředkované internetem měly přinést svobodu a mediální pluralitu – namísto toho kolem sebe ale sledujeme homogenizaci globalizace, která válkuje všechno, co jí stojí v cestě. Ve většině případů tak internet a sociální sítě slouží lidem jako prostředek k projevu jejich prostřednosti, frustrací a neschopnosti.

V konečném důsledku je to pravý opak svobody, skutečná svoboda totiž rozlišuje – nenechá se tak snadno snížit do bodu, kdy „jedno je stejně dobré jako druhé“ – a obojí neznamená nic.

Jedinou „vítěznou“ taktikou v této hře nakonec zůstává odmítnout se jí účastnit. Možná to zní trochu podivně, ale myslíme a chováme se zcela v protikladu s tím, co by dnes každý

marketingový expert a „trendař“ označil za nezbytné.

Nechceme naše fanoušky neustále otravovat na sociálních sítích, nehoníme novináře a promotéry – když nás ale někdo zkontaktuje, jsme rádi a poctěni. Budeme se věnovat každému, kdo se o naši práci upřímně zajímá.

Příliš nehovíme digitálním formátům a upřednostňujeme hmatatelnější vyjádření (vinyl, CD disky, živá vystoupení). Chceme stát v důsledné opozici vůči tomu, co od první chvíle považujeme na našeho přirozeného nepřítele: nejnegativnější mýty moderního světa.

Lidé vědí, kde IANVA hledat – a ti, co by to snad ještě nevěděli, nás dříve či později najdou při hledání něčeho, co se *dá poslouchat*. Má to svou kvalitu a opravdu to jde „proti“ dnešní době.

DE: IANVA už existuje dvanáct, skoro třináct let, mohl bys vzpomenout na některé z nejlepších okamžiků historie kapely?

Mercy: To se asi hodně odvíjí od očekávání, s kterými celý projekt začínáš. Pro mě se IANVA neoddělitelně pojí s mojí dospělostí. Pomyslná jednotka výkonu mé práce je výlučně umělecká a prostá fantazií o slávě a penězích typických pro mládí. Proto na podobné otázky odpovídám, že celou tuto „operaci“ pokládám za úspěšnou.

Přežíváme a stojíme na nohou, aniž bychom k někomu prosebně natahovali ruku nebo se museli někomu či něčemu přizpůsobovat. Experimentujeme a tvoříme podle svých vlastních představ. Píšeme texty a zpíváme je v italštině. Přišli jsme s nepředvídatelným stylem variací v uzavřeném a tradicemi pevně spoutaném žánru. Také jsme měli štěstí na skvělé publikum (i daleko za hranicemi naší země) – díky naší komunikativnosti, bez ohledu na jazyková omezení.

Proto jsem s našimi skromnými počiny dost spokojený. Nic z těch třinácti let bych nezapomněl. Hráli jsme v mnoha krásných zemích a na úžasných místech (Nizozemí, Německo, Francie, Švýcarsko...), ale kdybych měl vybrat ty nejlepší okamžiky, jistě musím zmínit naše vystoupení v Il Vittoriale, renovovaném proslulém sídle básníka a válečného hrdiny Gabriela D'Annunzia („duchovního vůdce“ IANVA). Byl to výjimečný zážitek pro nás i pro diváky, atmosféra toho večera byla naprosto magická, nezapomenutelná!

Dále bych měl jistě zmínit koncerty pro Wave Gotik Treffen (kdo by mohl zapomenout na překrásné Schauspiele v Lipsku? – **Wave Gotik Treffen**, WGT jehož poslední ročník se koná letos, pozn. DP) nebo když jsme v Utrechtu hráli v onom zvláštním a neskutečném Speelklok muzeu na festivalu Summer Darkness...

Drží se nás štěstí – dostali jsme možnost vystoupit na nádherných místech plných ducha dějin a krásy umění, kde člověk skutečně cítí zapomenutou starou Evropu. Není pochyb o tom, že IANVA v její nejlepší formě uvidíte na místech s historickým duchem nebo v muzeích.

DE: Ianvu lze zařadit hlavně do darkfolkového proudu, ale ve vašem zvuku jsou

patrné i další vlivy, jako dark cabaret, filmová hudba - podobně jako u Roma Amor (znovu na ně narážíme). Jaké jsou tedy hudební vzory IANVA a najdou se nějaké oblíbené kapely, které bys rád zmínil?

Mercy: Zprvu jsme si stanovili velice prostý umělecký cíl. „Napsat soundtrack“ k Dějinám se ostatně snažily celé žánry jako neofolk, martial a military pop, ale jen hrstce (dle mého názoru) se to podařilo se skutečně dobrými výsledky - a i to navíc jen přechodně.

Co to je a jak zní zvuk Dějin? Jeví se to jako hloupá otázka, ale odpověď na ní se hledá složitě. S jistotou lze říct snad jen, že to rozhodně nebude zvuk suchý anebo titěrný. Dějiny se nedají definovat „minimalisticky“ (výraz tak milovaný znalci trendů). Jedná se o velkolepý a masivní fenomén, který v sobě spojuje všechny vlastnosti, myšlenky a zvláštnosti vlastní Člověku - od nejvznešenějších až po ty nejodpudivější. Někdy se to projevuje zlatým věkem, kdy umění a myšlení kvete, jen aby to nějaká hrozná událost náhle utnula a úplně proměnila. Takže jak bychom mohli o Dějinách přemýšlet jako o „minimalistických“?

Proto jsme se snažili proniknout k tajemstvím mistrů italského zlatého věku filmové hudby (Ennio Morricone, Nino Rota, Bruno Nicolai, Franco Micalizzi, Armando Trovajoli...). V předcházejících desetiletích toto odvětví umělecké tvorby proslavilo Itálii po celém světě, ale italská undergroundová scéna jako kdyby na to před asi 15 nebo 20 lety úplně zapomněla. Tehdy se o naše velké skladatele a jejich díla zajímal málokdo, jedněmi z „hrstky odvážných“ jsme byli i my - odmítali jsme brát tato mistrovská díla jako samozřejmost. Naštěstí se dnes věci mají jinak a najdou se slušné undergroundové kapely, které hledají inspiraci právě zde.

Jistě si říkáš, co to má společného s folkem, na což mám jednoduchou odpověď: když se nad tím zamyslíš, představují hymny, vojenská hudba nebo operní árie zvukový ekvivalent veřejných staveb (tj. hradů, hřbitovů, paláců), svět památek a památníků?

Folková hudba naopak náleží do privátní sféry lidské existence - je to zvuk vesniček a starých vzpomínek nalezených na půdě. Znovu - to je zvuk Dějin. Jakmile vyprávění dospěje za velké světodějné události a vstoupí do soukromého života jedince, nemůže být žádný jazyk vhodnější než ten utvářený staletími lidové tradice.

Konkrétně v našem případě bych tedy přístup k folkové hudbě označil za dost specifický. Samozřejmě známe a vážíme si významných představitelů **apokalyptického folku**. Ale když jsme začínali s vlastní tvorbou, jako výchozí bod jsme použili novou interpretaci folkové tradice prosazovanou mnoha umělci přelomu 60. a 70. let. Mám na mysli určitý žánr psychedelického, progresivního folku, který se pod označením acid či wyrd folk v posledních letech dostal znovu do módy.

Konečně musím taky dodat, že všechna hudba, kterou jsme v minulosti milovali, poslouchali a hráli, do jisté míry ovlivnila a pomáhala utvářet náš vlastní zvuk. Nejdřív naše „totemy“ **Laibach** a **In The Nursery** (abychom zůstali na naší „scéně“), následně **nová vlna**, **glam rock**, **metal** (od blacku až po doom) - to všechno u nás najdete.

Při bližším zkoumání si všimnete, že všemi těmito žánry dříve či později „procházel“ duch starého evropského kabaretu. Musí to být „duch“ nesmírně silný, jelikož generaci za generací vyvolává v obecenstvu hluboké a smíšené emoce a pocity. Určitě si pamatuješ na zaujetí počátků anglického punkového hnutí evropským kabaretem díky vlivu naší milované „nejsvětější trojice“ Bowie / Roxy Music / Lou Reed a německého krautrocku.

A to už vůbec nemluvím o jeho vlivu na první alba Ultravox, na novoromantickou subkulturu, Marca Almonda, raného Scotta Walkera... Všechno to jsou umělci, žánry a subkultury, které bez rozdílu milujeme a také z nich čerpáme.

Jediné, co upřímně řečeno nechápu a co mě trochu mate, je, když někteří přirovnávají náš zvuk k post-rocku nebo k symfonickému metalu. Nic nemůže být dál od pravdy.

DE: IANVA pracuje na novém albu - hádám správně, že členové tvoří často odděleně kvůli obtížnému domlouvání termínů a sladování harmonogramů? Co můžeme od nových nahrávek čekat a kdy vyjdou?

Mercy: Z praktických důvodů pracujeme ve dvojicích, kterých bývá zpravidla „pevnou součástí“. Nahráváme společně s Fabiem Carfagnou a jeho kytarou, s Bepem a jeho klavírem nebo s Francescem a našimi počítači. Typičtější to samozřejmě je pro úvodní fáze, více věnované skládání.

Později se k týmové práci přidávají další: Fabio Gremo se svými aranžmá, já se pustím do melodií, vokálů a sól některých hlavních nástrojů (jako je trubka) a Stefania přichází s důležitými postřehy a úpravami.

Abych to shrnul, proces vytváření našich nahrávek trochu připomíná práci u montážní linky. Nakonec každou písničku testujeme a znovu a znovu přehráváme ve zkušebně, dokud není podle našeho soudu připravená pro koncerty.

V současnosti pracujeme na dalším albu, kde snad všechny hudební i myšlenkové prvky formující po všechny ty roky náš výraz dosáhnou svého definitivního stylistického vrcholu ve formě, v jaké zatím nebyly zcela rozvedeny.

Je to pomalá a precizní práce i proto, že jsme se museli z Janova přesunout do Boloně - se vším, co to obnáší. Právě tam má totiž svá vynikající studia náš zvukový inženýr Cristiano Santini z italské kultovní kapely Disciplinatha.

Tentokrát se s ním chystáme i nahrávat. Můžu prozradit, že nové album vyjde někdy ke konci tohoto roku, svým zvukem překvapí i naše nejvěrnější posluchače a zároveň si zachová náš jedinečný a vždy rozpoznatelný ráz - jako vždy. Typický zvuk (svým způsobem „audio

ochranná známka“) není žádná legrace a obtížně se k němu propracovává, takže s onou touhou po změně, která čas od času umělce i obecenstvo přepadá, se musí zacházet velice opatrně, což považuju za nejtěžší, ale také nejkrásnější aspekt tvůrčího procesu.

DE: Vyjedete po vydání alba na turné?

Mercy: Jak si jistě dokážeš představit, kvůli osobním a pracovním závazkům to není pro devítičlennou skupinu zrovna snadné. Navíc se trochu podobáme malému orchestru, a aby se našemu obecenstvu dostalo náležitě kvalitního výkonu, musí být splněny specifické podmínky: kvalitní ozvučení, velké pódium atd. To však v žádném případě neznamená, že bychom se zříkali živého hraní, rozhodně ne.

Naši fanoušci si totiž všichni tuhle snahu zaslouží a taky chceme živým hraním ukázat, že IANVA je živoucí kapela a ne jen nějaký studiový trik a švindl.

Určitě něco odehrajeme v Itálii, a už teď můžu pro příští srpen slíbit vystoupení na festivalu Entremuralhas v portugalské Leirii, dalším významném historickém místě.

DE: A co IANVA znovu na WGT?

Mercy: To se zeptej spíš promotérů WGT. Skupina jako IANVA (která tvoří úplně nezávisle a pohybuje se zcela mimo kruhy velkých agentur a labelů) je samozřejmě tak trochu outsider, ale kdyby to bylo jen na nás, samozřejmě bychom rádi znovu byli součástí festivalu. Na WGT jsme hráli dvakrát a obě vystoupení byla úžasná: spousta lidí, skvělé publikum, velice profesionální pořadatelé a ve druhém případě se nám dokonce dostalo pocty v podobě pozice headlinerů sobotní neofolkové noci v Altes Landratsamt.

Asi nemusím dodávat, co to pro nás znamenalo, pro lidi podle všeho také a našeho zařazení do programu snad nelitovali ani pořadatelé.

Spousta lidí by si nás prý přála znovu vidět na WGT a my jsme všemi deseti pro. Uvidíme, jak se to vyvine.

Otázky kladl Dimi Brands

Rozhovor s italskou darkfolkovou skupinou IANVA vyšel na stránkách belgického hudebního webu Dark Entries 24. února 2016.